

SLOW FOX

Part dellà Jerusalem
canten les aigües.

L'atzur de glaç, la joguina
del misteri.

Has trucat a la porta, t'acompanyen
a la sala.

Part dellà Jerusalem,
la primavera dels peixos.

T'assenyalen el lloc,
t'hi asseus,
descanses.
Hi ha els pares, els germans,
calles.

Un cop més repetiràs:
Això era tot?
Algú et fa gest
de silenci.

Part deçà Jesuralem
callen les aigües.

SOLEÁ

Lluna i enyorança
et broden el cor,
animetes santes.

Urpa, nit, espasa
de la soledat:
ocell a mig aire.

Finestra enllunada.
En el vent l'enyor:
mocador de randa.

CATUL

El calàpet i la rosa.
Com així?
L'urpa que se't clava a l'ànima,
la seda cap a la llàgrima,
cor migpartit.
Odi en creu, amor en creu,
bes i glavi.
Com així?
Rieres cap a la platja,
tristesa a tots els camins.
Odi, amor,
calàpet, rosa.
La creu al mig.

UNA ALTRA CANÇÓ DE MORT

Homenatge a Emily Dickinson

L'amiga deia: — Em plora l'ull esquerre.
Deia l'amat: — A mi, la sang i l'ànima.
Sentia cadascun venes de l'altre
embolicant-li el cor fins a ofegar-lo.
Era en el vespre enrojolat de somnis,
l'amiga era l'amat, l'amat l'amiga.
Era possible això perquè els morts tenen
un gavadal de llàgrimes molt clares
i uns llavis que se cerquen per la terra
o al raig de sol d'allò que era i no era.

DESAMOR

Com si de cop abolissin
el fonoll de l'estiu, la raconada
que cobegen ones
agitadíssimes;
com si de cop
prohibissin l'Óssa Menor, les taronges,
el seu cos nu en el capvespre d'assutzenes;
com si sense avisar
els coloms morts enllotassin tot el gris de l'alba;
com si les campanes
es negassin a repicar, com si la barca
ja no volgués sortir mai més de la nit de la cala;
com si la torre de Pisa
fotés per terra d'una punyetera vegada;
com si les llàgrimes
ja no poguessin emmolar-te l'esguard,
com si definitivament
et morissis
en el cap de cantó de la memòria.

TANGO

Taca de vi,
la mà
damunt la taula.
La rosa marcida, el llibre,
horabaixa.
Hi ha una sentor de femella
que et refrega els pèls i l'ànima,
subtilitzen soledats
les mitges ben estirades,
agulla punxant al cor,
la sang a la lligacama.
La tristesa del vellut
endolceix desesperances.
Tanmateix,
no escapcis més la baralla,
punt
i a part: serà
en venir la matinada.